

NEJDE SNAD O BÁSNĚ

aneb vypadlo to z dásně

Petr Soukup

NEJDE SNAD

O BÁSNĚ

aneb

Vypadlo to z dásně

Petr Soukup

Úvod

Po dokončení knihy Pohlad' Huga po hlavě aneb z protihráče spoluhráč, která je pro odlehčení proložená říkankami, nepřestaly další rýmováčky na různá témata, kterými jsem se zabýval, přicházet. Časem se jich sešlo dost na to, aby vystačily na tenkou knížku, která může být volným pokračováním té první.

Děti ano, ale s rozumem!

„Používaj, tati
indiáni ochranu,
muž, když ženu klátí?”
Ptá se můj syn po ránu.

„Ani nevím, drahý synku,
zkušenost mi chybí,
když přivedu indiánku
maminka se zlobí.

Však ti znalí poměrů
informují svorně,
divoši, že v průměru
mají dětí hojně.

S radostí je dělají,
beze strachu z početí,
s radostí je chovají,
než ze šátku vyletí.”

„Což si lidé nepřejí
život poslat dále,
do sebe, když zasejí
semen méně stále?”

„Snad stav mysli za tím stojí,
úd, když žena muži mačká,
že se při tom oba bojí,
v hlavách běží kalkulačka.”

„Než mi vstoupíš do klína,
pro představu tvojí,
výchova prý mimina
přes milion stojí!”

„Situaci těžkou
máme dnes až běda,
bez dětí se ale
národ dělat nedá.

Na Zemi však ještě žijí
lidé, co se smějí,
kteří božský nápoj pijí,
kteří děti chtějí.”

Proud dvakrát jinak

Nabyde-li prostata,
tenký proud nám dělá zlost,
nabyde-li Podstata,
v silném proudu lásky dost.

Nežádoucí objetí

Vytvořené domněnky
svírají tě do kleští,
množí se i myšlenky
jako houby po dešti.

Konečně společně

Někdo tvoří tóny zvучné
sotva hubu otevře,
jiný ještě dřív, než začne
na zpěv raděj zanevře.

Někdo píše plničkou,
další v létě seno sklízí,
ten pomůže s paničkou,
když už zvolna síly mizí.

Je to jedno, co kdo tvoří,
platí to už staletí,
když se v dílo láska noří,
radost Zemi obletí.

To, co jeden umí, zná,
to se v kosmu neztrácí,
druhý tedy možnost má
stahovat si po práci.

Nabydeš-li přesvědčení,
že je k tobě krutý svět,
že tvá činnost dobrá není,
nezbývá než závidět.

Chtěl bys býti někdo jiný?
To může být potíží,
to na duši vrhá stíny,
v noci se pak potíš.

Chytni závist za uši,
začni klidně třeba fotit,
když tvé fotky potěší,
přestaneš se v noci potit.

Jak se ten svět pěkně točí,
žijeme tu společně,
otevřem-li obě oči,
vidíme to konečně.

Jednu činnost mám moc rád,
chutná jak čaj s mátou,
nejkrásnější role snad
je být dobrým tátou.

Co vypouštíme?

Stihnout toho více chceš?

To si děláš prdel snad,
nejvíc světu prospěješ
pokud děláš, co máš rád.

Čím ten prostor plníš tedy,
je to láska nebo jedy?

Když nám občas ujde plyn,
všichni kolem o tom ví,
stejně tak, když pustíš radost,
každého to osloví.

Pružina života

Napřim svoje tělo,
dopřej nadhled zraku,
dlouho už to chtělo,
jako guma z praku.

Tu jen jemně natáhni,
tak to dělaj děti,
do okna – se spolehni
kámen pěkně letí.

Napřímením gumy, těla,
proudit může energie,
z praku rány jdou jak z děla,
člověk tančí jako zmije.

Tanec hřeje pod hrudí,
tanečník pak neprudí.

Uvolnění v odpuštění

Odpusť mi můj světe milý,
vinil jsem tě ze svých strastí,
činil jsem tak v těžké chvíli,
ze své vlastní neznalosti.

Máma, táta, prezident,
vypasení jedlíci,
hudebník i dirigent,
všichni byli viníci.

Tělo mé už odpouští,
vinil jsem ho z choroby,
zácpa mě dnes opouští,
vysral jsem se z podoby.

Zdravá radost

Když se zdraví zadýchá,
většinou se nejásá,
radosti proud vysychá
jako stará klobása.

Jsou tu jisté možnosti
jak si pomoci ke štěstí.

Nejdřív zdraví potom radost?
Nemoc to je neřád,
přijde mi to jako blbost,
bez moci jsme pořád.

Zasmát se i v bolesti
není vůbec marné,
smích ten cestu proklestí
změně blahodárné.

Pozornost pozor!

Chce-li někdo góly dávat
začne fotbal trénovat,
nemusí se učit plava,
nebo šachy pilovat.

Na to můžem vzít i jed,
nehodlám se vysmívat,
chceš-li něco rozvíjet,
musíš se tím zabývat.

Proč se tedy v bahně vrtáš,
když chceš čistou rukou hladit?
Proč si horkou lázeň chystáš,
když chceš svoje tělo chladit?

Lásku cítíš s pachem síry
dvoříš-li se nenávisti,
když si v mysli krmíš viry
nemůžeš mít zdravé kosti.

Rodinná pouta

Rodinu je lépe chovat
jemně ve své náruči,
kdo chce silou paže svírat,
ten v ní radost umučí.

Žena

Objetím nás velmi jemně
k svému srdci přimyká,
ať už je to matka Země,
babička či milenka.

Obdařená svými vnady
intuicí všude šmátrá,
se vším ví si vždycky rady,
vydrží jak tahač Tatra.

Dary ženy v negližé
mohou zmizet trapem,
když si začne myslet, že
lepší je být chlapem.

Sen zlý se mi jednou zdál,
ženství že se vytrácí,
na světě, že žijí dál
už jen samí čuráci.

Pro Milenku

Stalo se to před léty,
konec prázdnin za chvíli,
naše plné kalhoty
na mejdan se těšily.

Zpráva náhlá plány kazí,
dívky večer nedorazí,
nehledě na původ,
neřekli nám důvod.

Vybírat si není čas,
už je konec dne,
nechcem zůstat sami zas,
berem, co se hne.

Zkusíme jít k řece,
do lovu se pustíme,
dáme deku k dece,
třeba zájem vzbudíme.

Ztrácelo už léto síly,
žádný křik a ani jek,
u keře tam na nás zbyly
dvě studentky bez plavek.
(bohužel pouze nahoře)

Vína dost a taky sody,
jen ten sladký závěr scházel,
kámoš ten si připsal body,
já jsem v deset doprovázel.

Říkali jí Milenko,
začali jsme spolu chodit,
nejprve jen malinko,
to nemůže nikdy škodit.

Slýchával jsem často od ní,
jak svět vidí pod víčky,
přišlo mi to staromódní,
zřejmě vlivem babičky.

V něčem byla trochu jiná,
já v tom nebyl po uši,
proč mi byla přidělená,
tenkrát jsem moc netušil.

Po čase pak v jedné chvíli
rodinu jsme založili.

Milenka v své celé kráse
vyhoupla se do sedla,
mláďata dvě zrodila se,
zdá se, že se povedla.

Pěkně se nám celkem žilo,
o to jsme se snažili,
a když trochu dusno bylo,
tak vždy jenom na chvíli.

Občasná má zblbnutí,
pro rodiny hladký chod,
Milenka bez mrknutí,
stáhla hned jak hromosvod.

Přišla doba a já v ní
začal oči otvírat,
o principy duchovní
začal jsem se zajímat.

Tématem tak zaujat
Milenu jsem ved v tom směru,
signálů jsem nedbal snad,
že ji občas s tím dost seru.

Jak si můžem rozumět,
když zná každý jinak svět?

Trvalo mi hodnou chvíli,
než jsem zjistil, že se mýlím,
i když Milen skrz skla hledí,
tak můj pohled ne vždy sedí.

Spoustu těch pravd ona žije,
život bere vesele,
někde uvnitř ona ví je,
jenom o nich nemele.

To mi dalo asi nejvíc,
byl jsem zmaten jako panic,
zdálo se, že zemřeme,
když svou hubu zavřeme.

Čekající na změny
dočkal jsem se odměny.

Viděl jsem teď ženu svou,
jako vložku krbovou,
která teplem svým tak ladně
plní domov nenápadně.

Co má dělat tatínek?
Ať je vždy dost polínek,
stálý plamen na věčně
udržuji společně.

Téma tepla rodinného
vystřídalo v prioritě,
do té doby jediného,
po porodu velké řitě.

Často se teď tomu smějem
jak se pěkně doplňujem.

Nejen tam tím v mezinoží,
čím se lidé běžně množí,
také tím v co věříme,
když si svůj svět tvoříme.